

GALG EN SCHAVOT

WEKELIJKSE UITGAVE

PRIJS PER NUMMER : 4 FRANK

Uitgave van

«DE VLAAMSE BOEKHANDEL», Provinciestraat, 42, ANTWERPEN

(Handelsregister van Antwerpen nr 33.297)

JEUGDIGE ONMENSEN

In de laatste tijd werden in grote Belgische agglomeraties herhaaldelijk diefstallen en misdaden gepleegd door aankomende jongelieden, die hun avonden in kroegen doorbrengen en doordat zij te lui zijn om te werken, voor niets terugschrikken om aan het geld te geraken dat zij nodig hebben voor groot verteer.

Zulke toestanden doen zich telkens voor na tijdperken, waarin het wettelijk gezag onder de voet gelopen werd, na revoluties en oorlogen.

Maar in grote wereldcentra, zoals Londen en Parijs, vindt men steeds, ook in tijden van volledige rust, misdadige jeugdige elementen.

«Naast zeer vele Parijse werklieden,» liet het gewezen hoofd van de veiligheid der hoofdstad, G. Macé, in zijn zeer leerrijk boek «Mon Musée Criminel» uitschijnen, (voor omtrent zestig jaar verschenen,) «zijn er deugnieten, die geen enkel bedrijf uitoefenen, die hun dagen slijten in het gezelschap van misdadigers en dieven.

«Zij scholen samen tot kleine benden, die hun aanvoerders aanduiden, reglementen opstellen, zich de dieventaal eigen maken en briefwisselen met overeengekomen tekens.»

Abadie stond aan het hoofd van zulke groep nietsnutten. Hun misdadig optreden verontrustte tijdens verschillende maanden de gemeenten Saint-Mandé, Vincennes en Montreuil.

Al de leden van die bende waren minderjarig. Abadie, de aanvoerder, was nog geen twintig jaar oud. Gilles telde er amper zestien en Farigoul was pas vijftien geworden.

Onvermijdelijk moest het gebeuren dat de politie die jonge misdadigers in haar netten kreeg. Drie onderzoeksrechters, Delahaye, Bresselles en Guillot, werden met de instructie belast. Enkele misdaden dienden onderzocht, waarvan de daders niet waren achterhaald geworden en die vermoedelijk door de bende van Abadie gebeurden. Het gerecht beging de onvoorzichtigheid met gans het geval korte metten te willen maken, met het gevolg dat, in plaats van de instructie te bespoedigen, deze op de lange baan geraakte.

De moordenaars van de weduwe Joubert, van de vrouw Bassengeaud en van de kruideniersgast Lecercle maakten er gebruik van om bekentenissen af te leggen die spoedig door loochenstraffingen gevolgd werden.

Dulac, commissaris bij de gerechtelijke opdrachten, slaagde er ten slotte in, de rol vast te stellen, die door elk lid van de bende was

gespeeld geworden.

Gillis en Abadie geraakten in hun leugens verstrikt door een opeenstapeling van bewijzen en gaven eindelijk toe dat zij de vrouw Bassengeaud, herbergierster te Montreuil, vermoord hadden.

Zij werden op 30 Augustus 1879 door het Assisenhof ter dood veroordeeld. Hun medeplichtigen werden tot min of meer zware gevangenisstraffen verwezen.

Farigoul, bijgenaamd het Ratje, omdat hij zo tener van bouw was, kwam er met een paar jaarkens af.

Die Farigoul was een kostbaar element, waarop Abadie rekende. Inderdaad die dwergknaap kroop door de engste openingen in de huizen om er vervolgens de deuren van te openen.

De President van de Franse Republiek beging de zwakheid de doodstraf tegen de twee hoofdschuldigen uitgesproken in eeuwigdurende dwangarbeid om te zetten.

Abadie, ook genaamd Kosiki en verder de jonge Robespierre, legden dan de bekentenis af dat zij medeplichtig waren geweest aan de moord op de kruideniersgast Lecercle.

Op 30 Augustus 1880 verscheen Abadie andermaal vóór het Assisenhof met zijn mededaders Knobloch, bijgenaamd de Rode, en Kirail.

Weer wou hij zijn verdedigingsstelsel aanwenden en loochende hij wat hij voorheen bekende. Maar de voorzitter van het Hof Bérard des Glajeux riep hem toe :

— Wanneer gij ziet dat uw bekentenissen u in het nauw drijven, beweert gij die alleen gedaan te hebben om lolletjes te verkopen.

— Inderdaad, beweerde Abadie, ik vermaak mij dol wanneer ik vaststel dat u er in loopt.

— Dus houdt ge het gerecht voor het lapje ? vervolgde de president.

En Abadie, glimlachend, daagde de rechter uit :

— Inderdaad !

En dan vervolgde hij zijn uitleg om aan de juryleden te doen begrijpen hoe men handelen moet om ervan verzekerd te zijn dat een aanslag dodelijk zal zijn ! Men steekt het mes in de keel, men wringt het naar links, dan naar rechts, en er is geen ontkomen meer aan, men gaat naar 't Pierenland.

Dat hij zo stout sprak sproot voort uit het feit dat de boosdoener volkomen goed wist, dat een ter doodveroordeelde, die genade verkreeg **GEEN ANDERE STRAF MEER BEKOMEN KON DAN DE DEPORTATIE.**

Hij kon bijgevolg stout spreken zonder gevaar nog meer gestraft te worden dan hij alreeds was.

Zijn advokaat trouwens legde besluitselen neer, betogend dat, aangezien Abadie, reeds ter dood veroordeeld werd en daardoor de hoogste straf die kon uitgesproken worden, had gekregen, men hem enkel en alleen tot de kosten verwijzen kon. Knobloch werd ter dood veroordeeld, Kirail tot eeuwigdurende dwangarbeid en Abadie tot de kosten.

Zo komen er in de procedure zonderlinge toestanden voor, zelfs indien het gerecht nog andere misdaden ten laste van Abadie had kunnen leggen, dan zou dit bendehoofd, hij die het meest schuldig was en die niets bezat, er telkens van af gekomen zijn, met een veroordeling die alleen zijn schulden vergroten kon.

HET KASTEEL DER VERDOEMENIS

SILVAIN VAN DER GUCHT

HET KASTEEL DER VERDOEMENIS

door

SILVAIN VAN DER GUCHT

(Vervolg)

In de namiddag bracht hij mij een schotel bonen en een stukje vlees, alsook een kruik water en enige linnen windsels, waarna hij vertrok, zonder zich te gewaardigen mij aan te zien.

— Goed, sprak ik, mijn beulen zijn niet van plan mij honger te laten lijden, maar ik vrees dat de kan met water en de linnen windsels beduiden, dat ik geen geneesheer meer behoef te verwachten en nu voortaan mijzelf zal kunnen genezen.

Ik at en verbond mijn wonde, zo goed het mij mogelijk was. Zo verstreken er veertien dagen ; dan kwam de toezichter terug en deed, evenals de eerste maal, een nauwkeurig onderzoek, en toen hij daarmede gedaan had, bracht de cipier mij, benevens mijn ontbijt, het nodige linnen om mijn bed te verschonen en gaf mij een zuiver hemd, dat ik hoogst nodig had. Daar men mij niet al te onmenselijk behandelde, dacht ik dat mijn gevangenschap niet zeer lang zou hebben geduurd ; maar ik had het mis, want dagen, weken, maanden en jaren gingen voorbij, zonderdat er iets in mijn toestand veranderde. Mijn zieke arm en de wonden, die ik aan het voorhoofd had bekomen, waren reeds lang genezen, en ik begon mij in mijn eenzaamheid geweldig te verdrieten.

Wanhopende nog ooit een mensentem te horen, had ik mijn cipier getracht tot spreken te brengen, maar dit was mij onmogelijk geweest ; de halsstarrige man zweeg en bleef zwijgen, en hield zich doof voor al mijn vragen. Het zou te langdradig zijn u in een brief al mijn lijden en verdriet te vertellen.

Na tien volle jaren werd mijn zijgende cipier ziek en stierf. Hij werd opgevolgd door een reeds bejaard man, die veel zachtmoediger was van aard. Toen hij de eerste maal mijn voedsel bracht, keek hij mij met veel medelijden aan, dit deed mij hopen en de tweede maal waagde ik het hem een goede dag te wenschen. Hij beantwoordde die groet beleefd. Dit was de eerste mensentem, die na zoveel jaren in mijn oren klonk, en ik was zo verheugd, dat ik dacht in 't kort al de beletselen uit de weg te kunnen ruimen, die mijn vrijheid belemmerden. Drie dagen daarna sprak ik stoutweg deze goedwillige man aan. Hij bezag mij met innig medelijden.

— Hebt gij geld, vroeg hij deelnemend, om uw verlossing te bewerken. Spreek !

— Toen men mij hier opsloot, antwoordde ik, heeft men mij alles ontnomen, maar ik ben rijk. Eens uit de gevangenis, zal ik u goed belonen.

De man haalde de schouders op en schudde ontkennend het hoofd.

— Het is geld, gereed geld, dat gij hier zoudt behoren te hebben, zegde hij, anders is de zaak onmogelijk.

— Ik zal u een brief overhandigen voor mijn dienaar, aan wie ik mijn nalatenschap heb overgemaakt, deze zal u dadelijk van alles voorzien.

— Luister, mijnheer, toen gij hier aankwaamt heeft men, on-

danks al hetgeen gij van te voren hebt kunnen verrichten, zonder enige twijfel al uw goed aangeslagen ; dus zijt gij doodarm. Ik zal u zo goed behandelen als ik vermag, maar laten wij daar niet meer over spreken.

— En waarom niet ?

— Wel, omdat gij heden doodarm zijt, ja, zo arm, dat uw naam reeds uit de samenleving is weggenomen, en ik, die u dagelijks verzorg, u niet persoonlijk ken.

— Hoe is dit mogelijk ?

— Het is de zuivere waarheid, mijnheer, gij zijt aangetekend als Nr 9, en dit is de enige naam, die gij nog draagt.

Ik was ontroerd door deze woorden en tranen sprongen in mijn ogen.

— Welhoe, sprak ik in mijzelf, ik, Robrecht van Cramshoeven, die nooit een lafhartige daad heb begaan, word door vreemde overweldigers van alles beroofd, ja, zelfs van mijn naam.

En bevend van verontwaardiging, bedekte ik van schaamte mijn aangezicht met beide handen. Toen ik eindelijk opzag, was de cipier vertrokken.

Niettegenstaande hij mij voortdurend alle hulp bleef ontzeggen, werd ik door hem zeer goed behandeld, en het was door hem ook, dat ik de eerste maal, na zoveel jaren, vernam dat ik mij te Condé in de gevangenis bevond, omstandigheid, die ik nog niet had kunnen te weten komen.

Ik hield mij intussen onledig met het vervaardigen van allerhande soorten van snijwerk, waarin ik weldra een meester was geworden.

Jaren bleef mijn toestand onveranderd, tot de cipier een aanzienlijke som erfde. Toen was hij veel te rijk om zijn leven in een gevangenis te eindigen, hij nam zijn ontslag en ging met vrouw en kinderen van zijn renten leven. Zijn plaats werd ingenomen door de persoon, die u deze brief komt overhandigen. Van de eerste maal af, dat hij mij behandelde, was hij zeer beleefd en hij troostte mij zoveel hem mogelijk was. Telkens als hij mij eten bracht, voerden wij samen een praatje en zo wist ik weldra dat hij Philippus Tijdgat heette en eertijds brigadier bij de dragonders was geweest.

— Wij zijn nog oude kennissen, zegde hij lachend, doch ik geef u dat gij mij niet meer herkent.

Ik bezag de cipier, maar het heugde mij niet hem ooit te hebben gezien.

— Herinnert ge u niet meer, hervatte hij, dat twee brigadiers van de Franse dragonders te Leuven in « De zwarte Adelaar » u uit uw slaapkamer hebben gehaald en later de karos hebben vergezeld, waarmede men u gevangelijk naar hier heeft gevoerd ? Ik ben een van deze twee en God weet wat medelijden ik alsdan met u heb gevoeld, daar ik wel kon raden welk lot u wachtte.

— Dat wil zeggen, dat, hadt gij mij kunnen verlossen, gij het gedaan zoudt hebben ?

— Ongetwijfeld, edele heer.

(Wordt vervolgd)